

Но сждбата на хората е въ ржцетѣ на Бога. Кръчмарьтъ имаше хубавъ конь за яздене. Единъ есененъ день го пушна да пасе въ градината. Тамъ бѣше и пчелина му. Коньтъ миналъ между кошеритѣ и случайно бутналъ единъ отъ тѣхъ. Разсърдили се пчелитѣ, нахвърлили се върху животното и почнали да го жиятъ. Да се избави, то почнало да се търкаля по земята. Но и това не помогнало. Тогава коньтъ хукналъ да бѣга изъ градината и цвилѣлъ съ всичка сила. Кръчмарьтъ го чулъ и излѣзълъ. Спустналъ се, хваналъ коня и го повелъ къмъ рѣката. Но още по пжтя разсърденитѣ пчели се нахвърлили върху Добря. Като лудъ се затичалъ той къмъ рѣката и се хвърлилъ въ нея заедно съ дрехитѣ. Но било късно. Пчелитѣ го нажилили тѣй много, че до вечерята той се подулъ цѣлъ. Посинѣлъ и презъ нощята умрѣлъ въ страшни мжки. Разчуло се това изъ село. Хората си думали: — Богъ да го прости, и той не занесе нищо съ себе си.

Хр. Спасовски.

ЩУРЧО И КАЛИНА

Презъ прашни друми премина
Кахърна малка Калина,
Че отъ крило ѝ червено
Открали зрънце безценно.

Зачу я горе Щуреца,
Що му е лъскавъ гърбеца.
Той при Калина застана,
Съсъ сладки думи захвана:

— Млъкни ми, малка Калино,
Далъ Господъ грозде и вино,
Хамбари пълни съсъ жито,
Три пжти въ вода измито.
Ще има бѣли краваи,
И пѣсни, сватби, гуляи;
Азъ ще по сватби да свира,
А ти ще кретащъ подире.
Ще вземемъ жълти жълтици,
Ще да ти купя чепици
И нови свѣтли гердани,